

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **M. M.**, narozený dne ...
gruzínský státní příslušník, bytem v P., P. 2695/2
zastoupen Mgr. Janem Švarcem, advokátem
se sídlem v Praze 1, Vodičkova 695/24

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 2. 10. 2017, č. j. MV-100735-4/SO-2017

takto:

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též „žalovaná“), kterým bylo pravomocně rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny. Komise žalobou napadeným rozhodnutím zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, vydané dne 15. 6. 2017.

2. Žalobce v podané žalobě vyjádřil zásadní nesouhlas s argumentací správních orgánů, kterou bylo zdůvodněno zamítnutí jeho žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Žalobou napadené rozhodnutí se opírá o závěr, že žalobce řádně a včas neodstranil vadu žádosti, když nedoložil doklad o tom, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení odpovídá podmínkám uvedeným v § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobce požadované doložil až s podaným odvoláním, kdy k těmto důkazům Komise ve smyslu zásady koncentrace řízení již nepřihlédla a konstatovala, že žalobce měl dostatek času po dobu téměř deseti měsíců na odstranění vad žádosti.
3. Žalobce k uvedenému tvrzení správních orgánů namítl, že dané výzvě neporozuměl a měl za to, že ničeho více dokládat nemusí. Proto je podle jeho názoru zcela irelevantní poukazovat na to, kolik času žalobce k doplnění měl. Sama Komise uznává, že ve spise neeviduje doručenkou k výzvě k seznámení se s poklady pro vydání rozhodnutí, tedy fakticky nesporně pravdivost tvrzení žalobce v tom smyslu, že mu uvedená výzva řádně doručena nebyla. Žalobce se rovněž nemohl ztotožnit se závěrem Komise, že dopad napadeného rozhodnutí není nepřiměřený ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Žalobce k tomu uvedl, že jeho manželka pouze pobírá rodičovský příspěvek ve výši 7 000 Kč, který byl od listopadu 2017 zvýšen na částku 11 000 Kč. Manželé mají tříměsíční miminko, žalobce zabezpečuje při svém příjmu 37 000 Kč měsíčně chod celé rodiny. Pro tak malé dítě je přítomnost otce jako rodiče nesmírně důležitá, proto nelze ani vypovědět, jaké psychické následky by odchod otce od rodiny způsobil jeho manželce a v návaznosti na špatný psychický stav manželky i nezletilému dítěti. Žalobce má proto za to, že důsledky napadeného rozhodnutí by byly pro jeho rodinu zcela fatální.
4. Žalobce dále uvedl, že si je vědom koncentrace řízení, nicméně poukázal na rozhodnutí Komise ze dne 2. 11. 2015, č. j. MV-130924-4/SO-2015, jímž se odvolací orgán měl podle názoru žalobce i v dané věci řídit a měl přihlídnout k vadě doručení vyrozumění o možnosti se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně měla žalovaná zrušit, neboť žalobci byla odňata možnost závěrečného doplnění své žádosti a žalovaná měla rovněž přihlídnout k fatálním dopadům napadeného rozhodnutí na žadatelovu rodinu. Koncentrace řízení není namístě tam, kde je jediným účastníkem řízení žadatel, neboť zrušením napadeného rozhodnutí nemůže dojít k žádnému zásahu do práv a oprávněných zájmů dalších osob a uvedeným postupem by nemohlo být zasaženo ani do veřejného zájmu.
5. Žalovaný správní orgán ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že skutkový stav a průběh správního řízení až do vydání pravomocného rozhodnutí je dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 2. 10. 2017. Námitky uváděné v podané žalobě jsou zcela shodné s námitkami uvedenými v odvolání. Z tohoto důvodu žalovaná odkázala na odůvodnění rozhodnutí ze dne 2. 10. 2017 a ztotožnila se s právním názorem správního orgánu prvního stupně, který zamítl návrh žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území, neboť žalobce ve stanovené lhůtě nedoložil doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti. Ze stejného důvodu žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

6. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
7. Žalobce pobýval na území České republiky na základě vydaného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 9. 11. 2010 do 15. 2. 2011.
8. Dne 12. 11. 2015 podal žalobce správnímu orgánu prvního stupně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a odst. 1 ve spojení s § 45 zákona o pobytu cizinců.
9. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že společně s účastníkem řízení je v rámci jeho žádosti posuzována další osoba, a to manželka žalobce paní A. K., narozená dne ..., která na území České republiky pobývá na základě povolení k trvalému pobytu.
10. Správní orgán prvního stupně vycházel z toho, že k žádosti účastník řízení jako doklad prokazující úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení dokládá dohodu o změně pracovní smlouvy, která byla uzavřena mezi jeho manželkou a jejím zaměstnavatelem společností Czech Airlines Handling, a. s., z níž vyplývá, že manželce žalobce byl prodloužen pracovní poměr do 30. 4. 2016. Žalobce dále doložil výplatní pásky z období od července 2015 do října 2015 týkající se manželky žalobce, podle kterých byl v tomto období její průměrný čistý měsíční příjem 19.500 Kč.
11. Výzvou ze dne 23. 8. 2016 správní orgán prvního stupně podle § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, vyzval žalobce k odstranění vad žádosti, tedy k doložení dokladu prokazujícího, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení odpovídá podmínkám uvedeným v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Konkrétně byl žalobce vyzván k doložení originálu nebo ověřené kopie dokladu, z něhož vyplývá nárok jeho manželky na odměnu, kterou deklaruje příjmy rodiny po sloučení ve formě výplatních pásek. Ve své výzvě správní orgán prvního stupně žalobce dále upozornil, že podle doložené dohody o změně pracovní smlouvy jeho manželky je tato smlouva platná pouze do 30. 4. 2016, čili již pozbyla platnosti a je tedy nutné doložit doklad, kterým žalobce prokáže, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení je stálý a pravidelný. Ve výzvě zároveň správní orgán prvního stupně žalobce použil o možných následcích neodstranění vad předložených dokladů.
12. Dne 6. 9. 2016 žalobce opětovně doložil dohodu o změně pracovní smlouvy, uzavřené mezi jeho manželkou a jejím zaměstnavatelem a výplatní pásky z období od července 2015 do října 2015. Zároveň požádal o prodloužení lhůty o 10 dnů k doložení požadovaných dokladů.
13. Správní orgán prvního stupně žádosti účastníka řízení vyhověl a prodloužil žalobci lhůtu k odstranění vad do dne 10. 10. 2016. Žalobce však požadovaný doklad správnímu orgánu prvního stupně nedoložil.
14. Dne 16. 12. 2016 správní orgán prvního stupně vyzval žalobce k seznámení s poklady pro vydání rozhodnutí, účastník řízení svého práva ve stanovené lhůtě nevyužil a s poklady pro vydání rozhodnutí se neseznámil.
15. Rozhodnutím ze dne 15. 6. 2017, č. j. OAM-37315-15/DP-2015, správní orgán prvního stupně zamítl žádost účastníka řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území, neboť účastník

řízení nepředložil ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.

16. Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí včasné odvolání, v němž namítl, že si není vědom toho, že by jej správní orgán prvního stupně vyzval k doplnění žádosti či k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, když mu žádné takové výzvy doručeny nebyly. Zároveň připustil, že listiny mu doručeny být mohly, avšak jejich obsahu neporozuměl a měl za to, že ho správní orgán vyrozumívá o tom, že je připraven vydat kladné rozhodnutí. Pokud by porozuměl textu oznámení ze dne 16. 12. 2016, neměl by problém doklad doložit, neboť od 1. 12. 2016 je zaměstnán u společnosti Abe Origine, s. r. o. na dobu neurčitou a jeho měsíční příjem činí 37.000 Kč. Je tedy zřejmé, že v době vydání výzvy požadovanými doklady žalobce disponoval, ale pokud neporozuměl textu výzvy, doklad správnímu orgánu nedoložil. Dále ke svým poměrům uvedl, že se mu dne 18. 6. 2017 narodila nezletilá T. M., jeho manželka dostává příspěvek v mateřství ve výši 7.000 Kč.
17. O podaném odvolání rozhodl žalovaný správní orgán žalobou napadeným rozhodnutím. V něm Komise dospěla k závěru, že odvolání není důvodné, neboť řízení zahajována na návrh nejsou plně ovládána zásadou vyšetřovací a je tedy na účastníku řízení, aby správní orgánu prvního stupně předložil podklady nutné pro vyhovění jeho žádosti. Procesní postup žalobce v řízení tak souvisí s jeho procesní odpovědností a pochybení spočívající v tom, že účastník řízení bez zavinění správního orgánu nereaguje na výzvu k odstranění vad žádosti, nelze přičítat správnímu orgánu. Takové důsledky musí nést sám žalobce. K tvrzení žalobce o tom, že výzva k odstranění vad podání neporozuměl, Komise uvedla, že zde platí obecná právní zásada, podle níž neznalost zákona neomlouvá, proto účastníku řízení neznalost právní úpravy nelze prominout.
18. Pokud účastník řízení doložil dne 30. 6. 2017 další doklady, Komise v této souvislosti konstatovala, že k dokladům předloženým účastníkem řízení v odvolacím řízení nelze přihlídnout s ohledem na zásadu koncentrace řízení upravenou § 82 odst. 4 správního řádu. Žalobce měl od doručení výzvy k odstranění vad žádosti dne 23. 8. 2016 téměř 10 měsíců k tomu, aby předložil doklady prokazující úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení.
19. Závěrem žalobou napadeného rozhodnutí se Komise zabývala otázkou možného negativního dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Komise uvedla, že určitý dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení lze mít za prokázaný, není však nepřiměřený ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti. Právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky a zákon o pobytu cizinců v projednávané věci aplikovaný nestanoví povinnost posuzovat otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců.
20. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žádný

z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní orgán svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

21. Podle § 42b odstavce 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců platí, že k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet částek životních minim členů rodiny a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti. Za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi.
22. Podle § 82 odst. 4 správního řádu „*k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.*“ Druhá věta citovaného ustanovení se v této věci nepochybně neuplatní, neboť žalobce netvrdí, že požadované podklady nemohl předložit dříve, než dne 30. 6. 2017, přičemž již ke dni 23. 8. 2016 byl řádně vyzván k doplnění podkladů své žádosti. Soud proto k námitce žaloby musel posoudit, ve kterém okamžiku došlo k účinkům koncentrace řízení.
23. Zásada koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu vychází z toho, že správní řízení se má zásadně odehrávat před správním orgánem prvního stupně. Jedná se o procesní institut, který je součástí komplexu práv a povinností účastníka řízení a povinností správního orgánu v řízení v prvním stupni. Pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1As 24/2011 – 79, dostupný stejně jako všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu na www.nssoud.cz). V řízení zahájeném na návrh účastníka je tak tvrzení účastníka určující pro vymezení správním orgánem posuzovaného skutkového stavu, a proto je okamžik koncentrace řízení dán vydáním rozhodnutí dle § 71 odst. 2 správního řádu, tedy jeho vypravením. Smyslem úpravy § 71 správního řádu je postavit najisto okamžik, od něhož je podobu rozhodnutí nutno považovat za konečnou a od něž již nemůže správní orgán rozhodnutí měnit (s výjimkou zákonem upravených postupů). Je pak logické, že za tento okamžik musí být považován moment, kdy se rozhodnutí projeví navenek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j.

7As 11/2010 - 134, publikovaný pod č. 2122/2010 ve Sbírce NSS). Tento okamžik je tedy jedinou smysluplnou hranicí koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu.

24. V dané věci žalobce předložil jako doklad, prokazující úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení, dohodu o změně pracovní smlouvy, která byla uzavřena mezi jeho manželkou a jejím zaměstnavatelem společností Czech Airlines Handling, a. s., z níž vyplývá, že manželce žalobce byl prodloužen pracovní poměr do 30. 4. 2016. Žalobce dále doložil výplatní pásky z období od července 2015 do října 2015 týkající se manželky žalobce, podle kterých byl v tomto období její průměrný čistý měsíční příjem 19.500 Kč. Jiné doklady o příjmech a výdajích na bydlení žalobce nedoložil. Městský soud v Praze se ztotožňuje s posouzením doložených podkladů správním orgánem prvního stupně a následně žalovaným, neboť žalobce byl řádně vyzván a poučen o možnosti odstranit vady podané žádosti a byl řádně vyzván k doložení originálu nebo ověřené kopie dokladu, z něhož vyplývá nárok jeho manželky na odměnu, kterou deklaruje příjmy rodiny po sloučení ve formě výplatních pásek. Ve své výzvě správní orgán prvního stupně žalobce dále upozornil, že podle doložené dohody o změně pracovní smlouvy jeho manželky je tato smlouva platná pouze do 30. 4. 2016, čili již pozbyla platnosti a je tedy nutné doložit doklad, kterým žalobce prokáže, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení je stálý a pravidelný. To, že žalobce výzvě k odstranění vad žádosti údajně neporozuměl a měl mít za to, že jeho žádost je perfektní, nemůže soud při hodnocení věci zohlednit, neboť to byl právě žalobce, kdo řízení podáním žádosti vyvolal a kdo předložil vadné podklady pro vydání rozhodnutí. I v případě žalobce platí obecná právní zásada že „neznalost zákona neomlouvá.“ Cizinec musí sám dbát na to, aby znal právní předpisy České republiky a aby je také dodržoval. Nelze opomenout skutečnost, že se v daném případě jedná o neznalost základních podmínek pobytu cizince na území České republiky, kterou není možné tolerovat. Žalobce se nemůže dovolávat neznalosti právní úpravy, která se jí bezprostředně dotýká a která stanoví podmínky pro jeho oprávněný pobyt na území cizího státu. Z tohoto důvodu soud konstatuje, že žalobce o zákonné povinnosti doložit některou z náležitostí žádosti až v průběhu správního řízení, vědět měl a mohl. Odpovědnost za vlastní nedůslednost nemůže žalobce přenášet na jiné subjekty; stejně tak nemůže svou zásadní neznalost úpravy podmínek pobytu omlouvat neposkytnutím právní pomoci. Cizinec pobývající na území České republiky by se měl ze své vlastní iniciativy informovat o podmínkách svého pobytu; měl by znát svá práva a povinnosti vyplývající z jeho statusu cizince. Z tohoto důvodu nemohl soud přihlížet k podání žalobce ze dne 30. 6. 2017 při vydání žalovaného rozhodnutí, neboť se jednalo o návrhové řízení, v němž se uplatňuje zásada koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu. Z uvedeného je tedy zřejmé, že žalobce v průběhu správního řízení řádně a včas neprokázal výši skutečných měsíčních příjmů rodiny po sloučení a žalovaný důvodně podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým byla žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny pro nesplnění podmínek (neprokázání dostatečného měsíčního úhrnného příjmu) podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítnuta.
25. Městský soud v Praze neshledal důvodnou ani výtku žalobce, podle níž žalovaná v rozhodnutí o odvolání nepřihlédla ke skutečnosti, že správní spis neobsahuje doklad o doručení výzvy správního orgánu prvního stupně ze dne 16. 12. 2016, kterou byl

žalobce vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí. Ustanovení § 36 odstavec 3 správního řádu speciálně upravuje právo účastníka vyjádřit se bezprostředně před vydáním rozhodnutí ke všem shromážděným podkladům a je povinností správního orgánu, aby účastníka k uplatnění tohoto práva vyzval. Soud nemá na základě správního spisu žádné pochybnosti o tom, že žalobce s těmito listinami, které následně posloužily jako podklady pro vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zamítnutí žádosti žalobce, seznámen byl a měl možnost k nim připojit své stanovisko. Je pravda, že účastníci řízení bývají zpravidla informováni o tom, že potřebné podklady pro rozhodnutí již byly shromážděny, a vyzývání k tomu, aby se s nimi seznámili, písemnou formou. Smyslem § 36 odstavec 3 správního řádu je, aby se účastník dozvěděl, že správní orgán již je „připraven rozhodnout“ a z jakých podkladů bude vycházet, a aby neopomněl ještě naposledy zareagovat těsně před vydáním rozhodnutí.

26. Žalobce v argumentaci opomenul, že Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8Afs 21/2009 – 243, uvedl, že je podstatné, v jakém stádiu dokazování se nachází správní řízení v okamžiku, ke kterému je jeho účastník poučován o tom, že se může vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí a nikoli to, kdy je datováno ono poučení, pokud z něj jednoznačně vyplývá, kdy má účastník řízení možnost (v případě že svého práva využije) do spisu nahlédnout. Vždy je podle názoru Nejvyššího správního soudu třeba posuzovat ty okolnosti, které v konkrétní věci nastaly. Z obsahu spisového materiálu správního orgánu prvního stupně totiž vyplývá, že podklady pro vydání rozhodnutí byly tvořeny výhradně listinami, předloženými samotným žalobce. Kromě těchto dokladů k doplnění či provádění dokazování již až do doby vydání rozhodnutí nedošlo. Stav správního spisu v okamžiku zahájení správního řízení zůstal nezměněn až do vydání odvoláním napadeného rozhodnutí. Spisový materiál v této fázi řízení neobsahoval takové skutečnosti, které by nebyly účastníku řízení známy a u nichž by tedy bylo nutné k zachování jeho procesních práv postupovat podle § 36 odstavec 3 správního řádu. Lze proto uzavřít, že procesní práva žalobce nebyla postupem správního orgánu krácena způsobem, který by měl za následek vydání nezákonného rozhodnutí, když žalobce v průběhu řízení sám připustil možnost, že mu výzva doručena byla.
27. Městský soud v Praze má za to, že žalovaný správní orgán se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zcela podrobně a vyčerpávajícím způsobem vyjádřil ke všem žalobou namítaným skutečnostem a soud jeho úvahy neshledal v rozporu se zásadami správního uvážení. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání je patrné, že se správní orgány konkrétním jednáním žalobce podrobně zabývaly a toto jednání vyhodnotily z pohledu zákonem stanovených podmínek.
28. Důvodnou soud neshledal námitku žalobce o nepřezkoumatelnosti respektive nezákonnosti rozhodnutí ve vztahu k § 174a zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 174a zákona o pobytu stanoví, co je nezbytné zohlednit při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí, nikoli povinnost správních orgánů v každém svém rozhodnutí přiměřenost dopadů rozhodnutí posuzovat. K aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu tak může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu v tom kterém řízení povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá.

29. Jde-li o tvrzený zásah do soukromého a rodinného života, je třeba nejprve zdůraznit, že z Listiny základních práv a svobod ani z mezinárodních smluv o lidských právech neplyne cizincům právo na pobyt na území České republiky (k tomu srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 9. 5. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 23/11). Pouze ve zcela mimořádných případech by bylo možno nepovolení pobytu, jehož účelem je společné soužití rodiny, srovnávat se zásahem do rodinného života, nicméně takovým mimořádným případem projednávaná věc není. Jednak rozhodnutím žalovaného nedošlo ke změně stávajícího stavu, neboť na poměrech žalobce se v důsledku zastavení řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu ničeho nezměnilo, a druhak žalobci nic nebrání požádat např. o vydání povolení k přechodnému či k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Navíc žalobce má možnost (jak již naznačil soud výše) podat novou žádost o vydání povolení k trvalému pobytu a v ní uvést všechny rozhodné skutečnosti, které v řízení před správním orgánem v této věci uvést opomněl či uvedl nesprávně v důsledku svého omylu.
30. Skutečnosti, namítané žalobcem, neznamenaají samy o sobě, že správní úřady porušily některou ze základních zásad správního řízení, zejména zásadu legitimního očekávání. Důsledkem žalobou napadeného rozhodnutí není nucené opuštění území České republiky, rozhodnutí tedy nemá potenciál do soukromých a rodinných vazeb žalobce zasáhnout. Dopad rozhodnutí do soukromého života žalobce tedy není v posuzovaném řízení relevantní skutečností, která by měla být správními orgány hodnocena. K tomu viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11. S ohledem na tuto skutečnost pak nepřichází do úvahy postup, kdy by správní orgán nemusel na základě mimořádných okolností aplikovat určitý právní předpis nebo měl užít „zmírňujícího“ správního uvážení proto, že aplikací uvedeného právního předpisu by se dopustil jednání, které by bylo v rozporu s principy materiálního právního státu, zejména v rozporu s principy lidskosti.
31. Pokud žalobce v podané žalobě namítá v obecné rovině, že žalovaný postupoval formalisticky, porušil základní zásady správního řízení i meze správního uvážení, považuje soud za nutné ve stejné obecné rovině uvést, že žalobcem tvrzená pochybení neshledal, neboť jak shora uvedl, žalovaný rozhodl zcela v souladu se zákonem, když žalobce řádně a srozumitelně poučil o nutnosti doplnění jeho žádosti, stanovil mu k tomu dostatečně dlouhou lhůtu, ve které žalobce požadované listiny nepředložil. Z obsahu správního spisu i obou napadených rozhodnutí je patrné, že žalobce nereagoval v prodloužené lhůtě poskytnuté mu k doplnění žádosti. Není proto patrné, jakou případnou snahu o obstarání a předložení dokladů by měl správní orgán zohlednit, když žalobce nebyl schopen listiny předložit v řízení před správním orgánem prvního stupně a aktivní začal být až po té, co správní orgán prvního stupně jeho žádost zamítl.
32. Městský soud v Praze neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí, na základě výše uvedeného odůvodnění dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
33. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle

výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. ledna 2018
v á ,

JUDr. Hana V e b e r o
předsedkyně senátu